

Cercles de paper per Alaró

Bartomeu Noguera Vidal

Una nit de març de 1973 un capellà felanitxer que s'acabava d'estrenar com a nou rector d'Alaró es reuneix amb un grup de joves a una de les sales del casal parroquial conegut com Can Campaner. L'objectiu del sacerdot –Sebastià Jaume Adrover– era continuar potenciant les activitats de temps lliure pels joves del poble que venia organitzant com a vicari des de feia onze anys amb el grup d'esplai *Círculo de estudios*. La qüestió era, i què més podem fer?

Per aquells temps, el pati del casal estava ple d'infants jugant a futbol, alguna sala servia per posar i escoltar música, al costat un grup ballava i preparava un nou festival, i a pocs metres un despatx servia d'aula per xerrades de temes religiosos. Tot aquest ambient sorgia en un poble que havia emprès els anys 70 amb noves energies. Fins i tot semblava que la gent volia tornar a recuperar el carrer per viure'l com un espai de tots. Aquell any neixen –impulsats també per la parròquia– els campaments d'estiu per nins i nines en el Castell d'Alaró, i les festes de Sant Roc s'enriqueixen amb la primera desfilada de carrosses, tota una revolució de festa i color que sorgeix de les idees fantasioses d'un grup d'artistes que vivien (i escandalitzaven) el poble.

Però aquella nit de març, damunt la taula de la reunió parroquial aparegué un nou repte, editar una revista. El jove portaveu d'aquell projecte era Pere Fiol Xamena, qui veia clar que era ben possible tirar-ho endavant, i fins i tot realitzà una maqueta del número zero. Es tractava fer una publicació semblant a les que editaven els col·legis per divulgar les seves activitats habituals, acompanyant les informacions amb articles de música, d'esports o de natura. Molts d'aquells que l'escoltaven no veieren gaire futur amb l'empresa, però anys després han reconegut que tanta era la il·lusió que posà Fiol amb la seva exposició que ningú gosà dir-li que no. I així va nèixer la revista anomenada *Círculo de estudios*, que s'editava a la mateixa rectoria alaronera amb una vella màquina de clixés de cera que el capellà s'encarregava de dur cada mes del col·legi CIDE, d'on era professor.

Un reportatge publicat per commemorar el desè aniversari (Enric Mas, març de 1983, número 68) recorda aquelles primeres passes: “Com és natural, donat el règim polític, vàrem nèixer i passar els anys d'infantesa dins la clandestinitat, això si, recolzats per gent i autoritats de la Vila que es varen comprometre per nosaltres i amb nosaltres en un temps on no hi havia cap casta de llibertat d'expressió i ni tan sols democràcia, per tant és clar que ens jugàvem el tipo i qualche cosa més”. En aquest text es demostra la funció de paraigües que hagué de realitzar la parròquia i el rector Sebastià Jaume en aquells inicis per permetre combinar els impulsos dels joves redactors –que de cada vegada demostraven tenir més bona mà amb

els textos i més interès per l'actualitat-, i per altra banda unes autoritats municipals que contemplaven amb sorpresa l'èxit de la iniciativa.

En una entrevista realitzada l'any 1983, Sebastià Jaume relata que els fonaments d'aquesta iniciativa varen ser els de dotar el poble d'un mitjà de comunicació que no existia, i assegura que la línia d'aquesta publicació sempre va ser: "Informació objectiva, sense cap pressions de cap casta, sobre tot allò que és la vida del poble, baix el patrocini de la parròquia. Començarem com un full informatiu entre els joves i en el número 3 ja guaitava a totes les inquietuds i problemes del poble".

El comentari editorial que publicà la revista del 10è aniversari també va pretendre definir els objectius fundacions del Círculo de estudios: Alaró amb totes les seves dimensions, culturals, socials, religioses, polítiques (no de partits), informar i deixar constància de moltes vides alaroneres que dia a dia van fent poble. Mostrar i fer estimar tot lo molt bo que tenim i fer notar lo que voldria ser millor. Mai ens hem volgut vendre a ningú, malgrat les ofertes a voltes ben temptadores. Volem seguir el camí ample i lluminós del coratge i l'esperança. No volem cops de destrall o d'estat, ni odis ni divisió. Mai disposats a assenyalar enemics ni a fer-los. Cercar sempre el que ens uneixi pot fer un Alaró més viu i creador".

Una revista 'legal'

A partir de 1975 ja es troba plenament consolidada en el poble i a més aconsegueix la inscripció en el Registre d'Empreses Periodístiques (número 1.287). En aquesta època la dictadura franquista sembla que fa les darreres alenades i els pobles viuen els nomenaments de qui seria la darrera generació de batles elegits pel règim. En molts de casos es va cercar un perfil de persona que, tot i que fos fidel als ideals del franquisme -com no podia ser d'altra manera-, transmetés una imatge més liberal i moderna, dissimulant en certa forma els lligams amb el passat.

En el cas d'Alaró la persona designada fou Guillem Isern, que va haver de gestionar aquells anys previs a les primeres eleccions democràtiques, i també va haver de conviure amb el fenomen de la premsa local, que informava de l'actualitat i, el que era més insòlit, opinava públicament sobre algunes de les seves decisions. Foren temps de rumors sobre partits polítics, sobre unes eleccions municipals que semblava que no arribaven mai, i sobre hipotètics candidats. I tots aquests moviments es podien seguir en el poble gràcies a la cobertura informativa d'una revista que, tot i mantenir la denominació de *Círculo de estudios*, ja havia introduït des dels primers anys articles en català i l'any 1975 ja usava aquesta llengua per fer alguns editorials.

La il·lusió i la incertesa pels nous temps que arribaven feia que la tensió política estàs molt viva pels carrers del poble, i la revista era un espectador 'incòmode' en aquests moments de nervis, el que provocava que les converses entre batle i rector foren més freqüents per parlar del que feien i deien "aquells al.lots de la revista". Fou sonada la publicació l'agost de 1977 (núm. 21) d'un reportatge fotogràfic sobre l'acte fictici d'inauguració de la nova piscina municipal que varen protagonitzar els redactors de la revista. L'ajuntament havia anunciat que inauguraria el 15 de juny, però aquell dia encara no hi havia ni una gota d'aigua, fet que fou satiritzat en un reportatge en el que es veia un redactor vestit de capellà d'esquena que beneïa

la instal·lació i d'altres que tallaven la cinta. El peu de foto era: "Gràcies a la col·laboració del senyor amb falda entra aigua per primera vegada a la piscina".

La reacció del batle Isern va ser la de defensar-se enviant una carta a la redacció que fou publicada en el següent número i en la qual assegurava que no li quedava més remei que demostrar públicament la falsedat d'unes "manifestacions gratuïtes i certament dignes d'una novel·la de ciència ficció de la revista Círculo de estudios que es publica democràticament en el nostre democràtic Alaró per unes democràtiques plomes pels democràtics lectors".

Però la cosa no quedà aquí, perquè els joves redactors, lluny de frenar-se per les cartes i els escolts que els hi varen fer, publiquen a la revista número 23 una article de Nicolau Fonollar –un dels integrants de l'equip redactor– dirigit al batle, que comença dient-li: "Tu ets un bon batle, ets just i estimes el poble. Però estàs entre nosaltres sense estar-hi. Ens dona la impressió que voles sobre nosaltres. Que te trobes lluny", afegint que "envers d'enfadar-te amb aquests al·lots, hauries d'aplaudir la seva tasca de despertar un poble adormit en el seu interès per la marxa de la nostra societat (la qual sembla que ha de ser exclusiva d'una minoria)". La carta acabava dient: "no és el port que s'allunya del vaixell, sinó tot el contrari".

El poble tria batle

L'any 1979 va ser l'any de les primeres eleccions locals, circumstància que obligà a la revista a fer un esforç especial. A Alaró es presentaren dues candidatures: UCD i PSOE, i en l'editorial publicat dies abans de la jornada electoral la publicació subratllava la seva neutralitat per evitar així que es donàs per fet el seu suport a un partit concret: "creim que estant tan mesclats com estam dins aquesta problemàtica hem de definir la nostra postura com a església d'Alaró i com a revista per evitar qualsevol malentès o intent de monopoli per part de qual que grup concret".

En aquesta mateixa revista (núm. 35) hi aparegué una carta molt comentada del batle sortint, Guillem Isern, que abans d'abandonar el càrrec, i malgrat els maldecaps que li havia donat el Círculo de estudios, volgué aprofitar les seves pàgines per convidar a UCD i PSOE a fer una taula rodona sobre el futur del poble. Isern proposava un col·loqui obert amb dues persones de cada candidatura, l'actual batle –o sigui, ell– i el seu tinent de batle. La mateixa revista qualificà la proposta com a sorprenent "perquè no se sap clarament què es pretén amb aquest diàleg" i es demanà "què deuen voler els representants de l'Ajuntament?". La contraportada d'aquella edició fou dedicada a una entrevista amb Enrique Tierno Galván, que visità Alaró durant la campanya per participar a un històric mitín dels socialistes al Cine Fantasio del poble.

Com havia predit la revista abans de l'escrutini, el llinatge del nou batle fou Rosselló, tot i que l'encert no fos cap prodigi perquè els dos candidats compartien cognom. El PSOE guanyà els comicis amb 1.228 vots i Francesc Rosselló va ser nomenat batle, càrrec que ocuparia durant vint anys.

La revista culminà la dècada dels 70 i enfilà els 80 estructurant els seus continguts en seccions i donant més presència a la informació i a reportatges sobre història i costums de la vila. La maquetació també es renova i el primer número de l'any 1980 es presenta amb una capçalera en la qual disminueix el tamany de lletra de Círculo de estudios i apareix en gros la paraula Alaró. El mes de juny d'aquest mateix any (núm. 51) la portada mostra el nou escut

que a partir d'aquell moment representa a totes les publicacions associades a la Premsa Forana.

El pas del franquisme a la democràcia no canvià la línia informativa de la revista i si abans plovién les crítiques des d'un costat ara arribaven de l'altra. Així es recull en un reportatge de març de 1981 que fa un repàs als vuit primers anys de la revista. Es recorda que abans de la democràcia "les bronques que qualche destacat personatge de la vida política ens feia solien ésser grosses", però s'afegeix que després de les primeres eleccions "les pressions no s'acabaren" i els nous dirigents municipals varen fer "les amenaces més serioses de que acabariem davant un jutge".

Cop i canvi

La revista de febrer de 1981 va estar marcada per l'intent de cop d'estat del dia 23, i va incloure un doble editorial amb els títols: Llibertat, democràcia, constitució; i Llibertat de premsa. En aquest segon text es feia esment al paper de la premsa, demanant a partits, governs i ajuntaments "que es dediquin a la tasca que dins la societat està a ells destinada, i que deixin per a la premsa, periodistes i tots aquells que vulguin opinar escrivint a un paper, la labor d'informar i, quan es presenti el cas, comentar. La democràcia que tots desitjam es veurà molt enfortida quan els polítics assumeixin el seu paper i deixin per a la premsa el que li correspon". A més, aquesta edició aportà una crònica de com es va viure el 23-F a un ajuntament que tenia prevista una sessió plenària a les 21 hores d'aquell dia, tot i que finalment es va suspendre.

Com si l'ensurt per haver vist els militars ocupant el Congrés dels Diputats de Madrid hagués fet un efecte rejuvenidor en la revista, el següent número (març de 1981) surt al carrer amb nova imatge: la revista passa a anomenar-se *Cercle d'Estudis* – Alaró, es canvien la tipografies, i la disposició del text deixa de ser a columna única i passa a presentar-se sempre amb doble columna.

Dos mesos després (maig de 1981, revista núm. 60), un dels editorials es titula 'Llengua i revista', i tracta el polèmic assumpte de l'ús del català en la pròpia publicació. En el text es diu que "la revista vol fer saber que considera que tota ella hauria d'estar feta en català, però que, per una part, les raons de l'oposició dels lectors, i de l'altra, el desconeixement de l'escriptura per part de col.laboradors, retrassen aquesta total normalització de la nostra llengua a la revista, esperant poder arribar-hi com una passa més en la normalització de la cultura i la identitat de Mallorca. Finalment, es dirigeix als lectors oposats al català per demanar "un poc de bona voluntat. Qualsevol que sàpiga llegir en castellà pot fer-ho en català, encara que amb un poc més d'esforç".

L'any 1982 també va ser viscut intensament per la revista *Cercle d'Estudis*, que va entrar amb una nova etapa coincidint amb els mesos previs a la victòria del PSOE de Felipe González a les eleccions generals del 28 d'octubre. A Alaró, els socialistes continuaven arrasant a les urnes i aquella jornada més de la meitat dels vots varen ser per aquesta formació. Quinze mesos abans dels comicis la revista cobrí la visita a Alaró i entrevistà a qui seria vicepresident del govern espanyol, Alfonso Guerra. En aquella conversa Guerra pronuncià unes paraules que encara són molt comentades: "*En Alaró hasta los almendros son socialistas*".

El nou projecte de revista començà a volar el febrer de 1983 després d'uns mesos de dub-

tes i d'aparicions intermitents, i una de les primeres novetats visibles fou que la capçalera tornava a estar en castellà, substituint el *Cercle d'Estudis* per retornar al *Círculo de estudios* d'anys anteriors. Com si els intensos anys de frenètica activitat política del període 1975-1982 haguessin deixat sensació d'embaïfament, o simplement a causa d'una major tranquil·litat social i institucional, la publicació obrí una etapa on augmenta la presència d'articles i col·laboracions sobre les activitats del grup d'esplai i les escoles, major espai per la informació esportiva, i també més articles de temes d'església. S'ha de fer especial esment al número 68 de març de 1983, quan el grup d'esplai Cercle d'Estudis celebrà 10 anys de revista i de campanyes, i 25 anys de la constitució de la pròpia entitat.

Els primer mesos de 1983 Alaró va viure les emissions de la primera televisió local de Mallorca i una de les pioneres de l'estat espanyol. L'estrena es produí el desembre de 1982, i el seu promotor, Francesc Rubí, contactà amb l'equip de la revista per omplir de contingut informatiu aquest nou canal. Però l'experiència fou tan intensa com breu, perquè el 8 d'abril la Guàrdia Civil entrà als estudis de l'emissora amb una carta del Governador Civil que ordenava el tancament per contravenir la llei de l'estatut de RTVE, que deia que només l'Estat era titular de la informació televisada.

A l'edició núm. 68 (abril de 1983) es publicà un comunicat de l'equip de la TVA i un comentari editorial titulat 'Trencada la llibertat d'expressió' en el qual es deia que "la notícia per nosaltres és que un poble quedàs impassiu davant determinats fets, com és la clausura de la seva televisió", per afegir que tot i la campanya de cartells 'TVA Si' "ens demanam, perquè no s'ha fet el mateix a nivell local que es va fer a nivell d'illes?". I és que per entendre la situació que vivia el poble no s'ha d'oblidar que la clausura coincidí amb l'inici de la campanya electoral per les eleccions locals de 1983, que tornà a guanyar el projecte socialista de Francesc Rosselló, però aquesta vegada amb majoria absoluta.

La revista continuarà sortint al carrer fins a l'any 1989, malgrat les dificultats que obligaren a reduir pàgines i a canviar la periodicitat a bimensual. De totes formes, el lligam amb el poble no es va desfer i d'aquesta època són edicions destacades com els especials publicats durant les festes patronals de Sant Roc de 1983 (núm. 72) o de 1985 (núm. 85), o el següent a un esdeveniment esportiu local, com va ésser el campionat aconseguit l'any 1984 per l'equip de futbol senior i el seu posterior ascens a la tercera divisió nacional (núm. 77 i 78).

El *Círculo* torna *Cercle*

La portada de l'edició núm. 89, de maig de 1986, es dedica al segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana que es celebrà per aquelles dates a Mallorca. Gairebé un any després d'aquella primera pàgina (abril de 1987, núm. 94), la capçalera torna a presentar-se en català, recuperant la imatge aplicada sis anys enrere. Es nota canvi de cicle en la publicació per l'arribada de una nova fornada de col·laboradors, però abans es va haver de cobrir una nova cita per triar el batle del poble, o més ben dit, per renovar al socialista Rosselló, que revelada la majoria absoluta.

Una il·lustració amb el títol 'Nova Revista' sorprengué el poble el mes de gener de 1988 (núm. 97). Després de mig any en silenci, la revista obria una etapa amb un nou equip redactor i un nou format, perquè ara es presentava en format A5 i amb el paper de portada de color. A l'editorial de presentació ja es subratlla que el tema lingüístic serà un dels eixos fona-

mentals del projecte, dient que: “ens proposam publicar els articles íntegrament en la llengua d’aquest país –no he dit, encara, nació–, perquè consideram que el bilingüisme és l’agonia d’un idioma”.

Aquesta renovada publicació coincidí amb les primeres passes de l’Obra Cultural Balear a Alaró, que creà una comissió gestora i començà a fer un grup de treball en el que participaren alguns dels nous redactors i col·laboradors de la revista *Cercle d’Estudis*. Però aquesta etapa fou breu, perquè set números i un any i mig després la revista s’aturava per una bona temporada (agost de 1989, núm. 103). El relleu en el camp de la informació local l’agafà una nova publicació: *Alaró, noves i parers* promoguda per la nova delegació de l’OCB, i un nou projecte televisiu, Tramuntana TV, que sorgí l’any 1988.

Retorn als orígens

Hagueren de passar quatre anys perquè l’entitat del grup d’esplai *Cercle d’Estudis* es decidís a tornar a engegar un projecte de revista. L’any 1992 s’estrenava nou equip de persones, nou format –A4 i les portades amb paper de color groc–, i també canvi en la denominació de la capçalera: *Sa Revista Cercle d’Estudis*. El contingut de la publicació era molt menys ambicions que èpoques passades, tot i que enllaçava amb els orígens de 1973: una revista interna de l’associació en la que infants, monitors i pares conten les seves experiències. En aquest moment s’incorpora la secció ‘Curiositats: els nostres premis’ que cada mes atorga garrotades, aferrades pel coll i compixades de riure a les persones i situacions que la redacció considera oportú. Aquest apartat continua publicant-se 17 anys després i és un dels espais més llegits i comentats de la revista.

L’any 1994 es decideix que la revista ha de tornar ésser un mitjà de comunicació obert a tot el poble i amb un contingut informatiu més ampli. Per això en el número de desembre apareix la secció de notícies i pàgines d’opinió. A més, passa a denominar-se *Revista del Cercle*, abandonant el ‘d’Estudis’ o ‘de estudios’ que havia presidit la capçalera des de feia 21 anys. Tres anys més tard, el grup d’esplai també faria el mateix canvi, passant a ser conegut com *El Cercle*.

La incorporació de l’actualitat informativa obligava a cobrir un esdeveniment immediat: les eleccions locals de 1995, una cita que a Alaró es va viure amb especial intensitat perquè a l’escena política apareixia un nou partit, el PSM, que rompia el bipartidisme que s’havia consolidat en el municipi amb el PSOE per una banda, i UCD, UM, AP o PP, per l’altra. La *Revista del Cercle*, col·labora amb l’altra publicació, *Noves i Parers*, i juntes organitzen una enquesta electoral i el primer debat entre candidats del poble. Les urnes donaren un resultat amb victòria socialista, però amb una minoria que va permetre que es començàs a cuinar el bon enteniment entre les altres dues formacions, PP i el PSM, que fructificarà amb un pacte quatre anys després.

La tensió política del poble puja considerablement de nivell en el que serà el darrer mandat del batle Francesc Rosselló, i aquesta circumstància provoca un seguit de casos oberts entre oposició i equip de govern, que arriben fins als jutjats. La *Revista del Cercle* només està present en aquesta pugna en els primers dos anys, perquè el mes d’agost de 1997 (núm. 135) es tanca una altra etapa. Abans, l’any 1995 (núm. 124, de novembre) s’estrena un format compacte (21x26) i es renova maquetació interior i disseny de capçalera, que per primera

vegada no és negra, sinó que s'escolleix el color blau. El febrer de 1997 tot el contingut de la revista s'aboca per primera (i única) vegada en una plana web pròpia.

Aniversari en silenci i nous projectes

L'any 1998 es compleixen els 25 anys de l'aparició de la revista, però no es pot commemorar aquesta data amb cap exemplar en el carrer. Tampoc va estar present la *Revista del Cercle* a les eleccions municipals de 1999, quan el PSOE aconseguí una nova victòria però perd la batlia arran del pacte entre PP i PSM que ofereix la vara a Josep Gomila (PSM).

Però el següent projecte estava apunt de guaitar, perquè l'any 2000 neix una breu etapa (quatre números) d'un producte informatiu trimestral que cerca donar major importància a l'anàlisi en profunditat d'un tema concret. La imatge de la revista adopta com a element identificador principal el de l'espiral verda –anagrama del grup d'esplai des de 1997–, i la denominació de la revista queda en un segon plànol (apareix en un lateral). Cal destacar l'edició d'un número especial en commemoració de la celebració a Alaró del centenari de la inauguració de la primera fàbrica d'electricitat de Mallorca. Precisament amb aquest exemplar s'acaba l'etapa trimestral.

No va ser fins dos anys després (maig 2002), que s'inicia l'època més recent de la *Revista del Cercle*, que arriba fins a l'actualitat (octubre de 2009). Per emprendre aquesta nova aventura s'opta per dur el color a les portades, reduir el número de pàgines a vuit, i apostar per una periodicitat quinzenal. Però l'experiència es demostrà inviable i pocs mesos més tard (octubre 2002) torna a sortir de manera mensual, i amb 16 o 20 planes, quatre d'elles en color a partir d'abril del 2003. El mes de març de 2003 (núm. 155) la revista compleix 30 anys i ho celebra amb una entrevista amb Pere Fiol Xamena, aquell jove entusiasta que l'any 1973 posà el projecte sobre la taula de la Rectoria. En aquest mateix número es publiquen 30 imatges de portades, una de cada any d'existència.

L'estiu de 2003 és informativament intens per la revista: pren possessió un nou batle, el socialista Miquel Deyà, després d'haver pactat amb UM, i Alaró ret un massiu homenatge al rector i gran promotor de la revista, Sebastià Jaume, per commemorar els 50 anys de la seva ordenació sacerdotal. Per aquest motiu la *Revista del Cercle* edita un número especial de 56 pàgines que es distribueix a la sortida de la missa d'homenatge. Aquest mateix any s'incorpora una nova secció sobre 'Memòria històrica'.

El mes de gener de 2005 la *Revista del Cercle* torna a incorporar-se a l'associació de Premsa Forana, una qüestió pendent pels distints equips responsables des de 1992. Sis mesos després, la parròquia de Sant Bartomeu d'Alaró viu un fet històric: hi ha canvi de rector, deixant Sebastià Jaume el seu lloc a un bon amic seu ja conegut pel poble, Josep Noguera.

Setge públic a la informació local

El mateix número que informà de la successió a l'església local (núm. 180, juny de 2005) presenta un editorial conjunt de totes les revistes associades titulat 'El setge a la premsa forana', en el que es denuncia la marginació econòmica a la que totes les publicacions es veien sotmeses pel Govern balear (PP) i el Consell de Mallorca (UM).

Molt relacionat amb aquesta ofensiva institucional per arraconar els mitjans locals és la notícia de la pàgina 2 d'aquest mateix exemplar, on es recull que la televisió local d'Alaró –

Tramuntana TV- haurà de tancar les portes després de 17 anys ininterromputs d'emissió, seguint les directrius del Govern autonòmic, que havia concedit mesos abans les llicències de canals digitals sense tenir cap consideració per la xarxa de televisions locals estesa per nombrosos municipis de les illes. La informació de proximitat es veia així ofegada i suprimida coincidint amb una legislatura 2003-2007 caracteritzada per les obres faraòniques i pel descontrol en la gestió dels recursos públics.

L'edició d'agost de 2005 presentà en portada una fotografia de la festa del Bou amb el titular: 'Les institucions ressusciten el Bou', i en l'interior es criticava el suport donat des de l'Ajuntament a una activitat il·legal. Concretament es cità unes paraules del batle ("la gent ja està cansada de cossiers i dimonis!") que generaren un fort malestar en el poble. A conseqüència de la publicació d'aquestes manifestacions de Miquel Deyà, el dia 16 d'agost, dia de Sant Roc, els cossiers decidiren rompre la tradició i no ballaren davant la casa del batle.

El poble en xarxa

La revista afronta la cita electoral de 2007 en solitari, després d'haver cobert les darreres cites municipals en col·laboració de la revista Noves i Parers o amb Tramuntana TV. Aquest fet suposa un repte per la publicació, ja que són els propis lectors els que reclamen saber com es plantejarà la campanya. La primera mesura que es pren és posar en marxa un espai electoral via internet perquè tant els candidats com els electors puguin expressar directament les seves propostes i opinions. Es tracta d'un blog que s'inaugurà 100 dies abans de les eleccions i es clausurà després de la constitució del nou ajuntament, que per cert suposa un canvi radical en el poble, ja que per primera vegada des de 1979 el PSOE no és el partit més votat. El PP guanya sense assolir la majoria absoluta i el seu líder, Joan Simonet, és el nou batle. Una altra activitat de campanya que organitza la revista són les entrevistes públiques amb els candidats, d'un en un, a càrrec d'un equip de periodistes residents a Alaró.

A finals de 2007 la revista sofreix una renovació d'imatge i es canvia la família tipogràfica dels titulars (que passa a ser la Dax). Abans s'havia ampliat el número de pàgines a color a vuit. Per aquestes dates, i coincidint amb les festes nadalenques, la publicació obsequia a subscriptors i lectors amb el Calendari Mallorquí que edita Inforaiguer i amb una neula de paper personalitzada amb l'espiral del Cercle.

El pas dels anys fan que la revista vagi acumulant edicions, i és el mes de març del 2008 -35 anys després del seu naixement- quan s'arriba al número 200. Per recordar i celebrar la data es decideix fer una revista 'a l'antiga', és a dir amb l'estil de capçalera i la maquetació interior que tenia els anys 70 i 80. I amb una portada amb cartolina 'engroguida' i amb un dibuix central de pàgina completa, que en aquest cas correspon a una obra de l'artista local Pep Llambias, que començà la seva carrera artística a la dècada dels 70, coincidint amb la consolidació de la publicació alaronera.

Però, tenim futur o som morts (i no ho sabem)?

Una petita revista local com la *Revista del Cercle* afronta amb aquest modest bagatge la gran pregunta que en major o menor nivell es fan avui en dia tots els mitjans informatius impresos en paper: tenim futur? Tot i que també s'ha de reconèixer que tenim l'avantatge de que ja fa anys que a la premsa 'de poble' ens donen per morta (o per adormida), i en canvi

les grans empreses periodístiques han hagut de rebre una forta galleta econòmica per assumir que el futur no només passa per tenir influència sobre el poder polític, sinó que per estar vius també és necessari que algú et llegeixi.

Les publicacions locals encara reben per part de les institucions la consideració d'entitats de poble 'd'interès públic', diguem, -com les associacions de persones majors o les de segona edat- que fan una "gran tasca social" que s'ha de gratificar amb subvencions i un dinar col·lectiu de tant en quan. Un tracte que mai no emprarien amb qualsevol d'aquests diaris o revistes que formen part de moderns grups empresarials multimèdia. I això que després de més de 30 anys de presència viva en molts de pobles, alguns dels antics col·laboradors i redactors d'aquelles primeres revistes ara ocupen càrrecs de responsabilitat política.

El repte de futur de la premsa forana no pot diferir gaire del de la resta de mitjans impresos que cerquen mantenir-se vius en el mercat informatiu global. I si ara, els experts diuen que la supervivència ha de passar per fer periodisme intel·ligent, didàctic i visualment atractiu, i per potenciar les àrees locals, la recepta pot ésser perfectament aplicable a la baula més petita i allunyada de la cadena. I sobretot si del que es parla és d'un dels grans valors de la premsa forana, la informació local.

"Tot el que ens queda és el periodisme local. La clau de l'èxit en l'àmbit local no és considerar-se un mirall que reflexa o critica la seva pròpia comunitat, sinó convertir-se en part de la mateixa comunitat. Ja que la tecnologia ha proporcionat als ciutadans la possibilitat de publicar, conversar entre ells, consultar fonts d'informació i discutir junts (...) La web és determinant per l'èxit en l'àmbit local". Qui diu això és Tim Porter, assessor nordamericà dels grans diaris i fundador del blog FirstDraft (comentari extret de 'El último ejemplar del New York Times, de Vittorio Sabadin).

És a dir que concentrar els esforços en el periodisme (potser no caure en la temptació de voler ser els que més saben del poble ni els que sentencien on és la raó) i en les possibilitats de les noves tecnologies per fer informació de proximitat, pot ésser un dels camins perquè les jornades d'estudis locals que s'organitzin d'aquí a 30 anys puguin parlar en present de la xarxa de mitjans de comunicació de la Premsa Forana mallorquina.

Alaró, octubre de 2009

